ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **G&C PACIFIC NIUE LIMITED**, se sídlem Dalton House, Windsor Avenue 60, SW19 RR London, jednající JUDr. Kateřinou Tomkovou, prokuristkou, bytem Biskoupky 33, Ivančice, proti žalovaným: **1) Finanční úřad pro Prahu - Jižní Město**, se sídlem Opatovská 964/18, Praha 4 - Chodov, **2) Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2011, č. j. 11 A 142/2010 – 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně G&C PACIFIC NIUE LIMITED domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2011, č. j. 11 A 142/2010 – 76, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) výrokem I. napadeného rozsudku ze dne 24. 5. 2011, č. j. 11 A 142/2010 – 76, odmítl žalobu společnosti G&C PACIFIC NIUE LIMITED, kterou se domáhala vyslovení toho, že Finanční úřad Praha Jižní město není místně příslušným správcem daně a že Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu není oprávněno rozhodovat o místní příslušnosti správce daně žalobkyně, ve zbývající části pak výrokem II. napadeného rozsudku zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaných, spočívajícím v provádění daňového řízení. Ve vztahu k výroku I. napadeného rozsudku městský soud vyslovil, že žalobkyně brojí nejen proti zásahům ze strany žalovaných, které shledává v tom, že vedou daňová řízení, aniž by k tomu byla dána příslušnost, ale také žádala, aby správní soud vyslovil, že Finanční úřad pro Prahu-Jižní město není místně příslušným správcem daně a že Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu není oprávněno rozhodovat o místní příslušnosti správce daně žalobkyně. Správnímu soudu však taková deklarace nepřísluší, neboť může

činit pouze to, co je mu zákonem umožněno. Protože v této věci není dána kompetence správního soudu vydat deklaratorní rozhodnutí o tom, zda je či není správce daně místně příslušným správcem nebo oprávněným orgánem rozhodovat o příslušnosti jiného orgánu, nezbylo, než v této části žalobu odmítnout. Pokud jde o výrok II. napadeného rozsudku, městský soud došel k závěru, že v případě úkonů Finančního úřadu pro Prahu - Jižní město (předvolání ze dne 8. 6. 2010, doplnění výsledků odvolacích řízení ze dne 7. 4. 2010 a přípis ze dne 7. 6. 2010) nejde o nezákonný zásah, pokud žalobkyně spatřuje nezákonnost těchto úkonů pouze v tom, že zde není dána místní příslušnost Finančního úřadu Praha-Jižní město jako správce daně žalobkyně. Je tomu tak proto, že tento správce daně je místně příslušným správcem daně žalobkyně a byl proto oprávněn zaslat žalobkyni poukazované písemnosti. Městský soud se neztotožnil s žalobkyní v tom, že by na základě přeshraniční fúze, ke dni účinnosti výmazu společnosti G&C PACIFIC a.s. z obchodního rejstříku, došlo ke změně místní příslušnosti, resp. k zániku místní příslušnosti Finančního úřadu pro Prahu-Jižní město k vedení daňového řízení se žalobkyní. Je třeba totiž vyjít z toho, že podle § 57 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) přechází daňová povinnost zaniklých právnických osob na jejich právní nástupce. Předmětem daňového řízení, ve kterém mělo dojít - v důsledku místní nepříslušnosti žalovaného - k nezákonému zásahu, je daňová povinnost společnosti G&C PACIFIC, a.s., která vznikla na území České republiky ještě před provedenou přeshraniční fůzí. Jak ostatně sama tvrdí žalobkyně, je právní nástupkyní zaniklé společnosti G&C PACIFIC, a.s., a jako taková vstoupila do všech jejich práv a povinností. Právní nástupnictví upravuje i § 101 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), které stanoví, že zanikne-li společnost, je daňové přiznání za část zdaňovacího období ke dni předcházejícímu dni zániku plátce povinen podat právní nástupce plátce s tím, že jej podává za zaniklého plátce. Pokud tedy v projednávané věci podal daňová přiznání na daň z přidané hodnoty právní předchůdce žalobkyně, je zřejmé, že daňová povinnost trvá, a to i po té, kdy do jeho práv a povinností (tedy i povinnosti podat daňové přiznání a zaplatit daň) vstoupila žalobkyně jako právní nástupce. Městský soud proto uzavřel, že v projednávané věci nejde ze strany správního orgánu o nezákonný zásah, neboť Finanční úřad pro Prahu - Jižní město, je i po provedené přeshraniční fůzi místně příslušným správcem daně žalobkyně. Městský soud proto žalobu v části, kde se žalobkyně domáhala, aby soud zakázal žalovanému finančnímu orgánu vést se žalobkyní daňová řízení zahájená s jejím právním předchůdcem, zamítl jako nedůvodnou.

Proti výroku II. napadeného rozsudku městského soudu podala žalobkyně – společnost G&C PACIFIC NIUE LIMITED jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, z důvodů podřaditelných ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka především namítla, že rozhodování městského soudu je stiženo jinou vadou řízení, pokud dne 24. 3. 2011 vyloučilo k samostatnému projednání žalobou napadené rozhodnutí o otázce delegace a tedy i místní příslušnosti Finančního úřadu pro Prahu - Jižní město. Na straně 9 v odst. 4 rozsudku pak městský soud, aniž by vyčkal rozhodnutí o vyloučených věcech, konstatoval (nepřípadně předjímal), že Finanční úřad pro Prahu - Jižní město je místně příslušným správcem daně. Již tato skutečnost zakládá vadu v řízení městského soudu a měla být proto důvodem ke zrušení napadeného rozsudku. Městský soud však pochybil i ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pokud při svém rozhodování aplikoval zákon (zákon o správě daní a poplatků), který byl

již ke dni jeho rozhodování neplatný. Správní soud se výslovně opřel o ustanovení § 6 a § 57 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, ačkoliv mělo být aplikováno ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád"), resp. ustanovení § 240 odst. 4 téhož zákona, a to ještě s výhradou, že se vztahuje jen na subjekty se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí při zrušení stálé provozovny na území České republiky. Ustanovení § 101 odst. 4 řeší jen povinnosti právních nástupců. Stěžovatelka však není právním nástupcem společnosti zaniklé zrušením, ale účastníkem přeshraniční fůze, kdy český subjekt zanikl ze zákona. S ohledem na uvedené má za to, že při správě daní českých subjektů zaniklých přeshraniční fúzí do zahraničního subjektu je nutno postupovat nikoliv podle tuzemských právních předpisů, ale v souladu s daňovými zákony s celoevropskou působností. Česká daňová zpráva tak je povinna se v dalších řízeních řídit pouze ustanoveními Směrnic Rady č. 77/779/EHS, Nařízením Rady (ES) 1777/2005 ze dne 17. 10. 2005 a Směrnice Rady č. 2006/112/ES. V této souvislosti se městský soud nevypořádal s námitkou o nedovoleném rozšíření exteritoriálních účinků působení zákona o správě daní a poplatků a s poukazovanou nutností aplikovat uvedené evropské směrnice a napadený rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Evropské právní úpravy procesních důsledků přechodu daňových povinností v souvislosti s důsledky přeshraniční fúze, zejména u dosud neukončených daňových řízení, jsou nedokonalé. Dává proto k uvážení postup dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy přerušení řízení a předložení věci Soudnímu dvoru ES s předběžnou otázkou pro oblast exteritoriality působení interních procesních norem daňových předpisů vůči subjektům sídlícím v jiné zemi, než pro kterou interní procesní daňový předpis platí. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok č. II. napadeného rozsudku městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný Finanční úřad pro Prahu - Jižní město i žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu se k podané kasační stížnosti nevyjádřily, a to i přes to, že s ní byly řádně obeznámeni.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s .ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Jelikož stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla jako důvod k jejímu podání i skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou, zdali je napadené rozhodnutí městského soudu přezkoumatelné, či nikoliv, popřípadě zda není zatíženo jinou vadou řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Je tomu tak nejen proto, že mu to ukládá samotná dikce ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s, ale i proto, že pokud by Nejvyšší správní soud došel k závěru, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, či je založen na jiné vadě řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, mohlo by být přinejmenším předčasné, aby se nejprve zabýval zákonností (právním posouzením) rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu vyšel z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97,

uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“

Nejvyšší správní soud se rovněž zabýval ve své dřívější judikatuře otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupný na www.nssoud.cz, pak tento soud vyslovil právní názor, že: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Otázkou, jakou vadu v řízení před správními soudy je třeba považovat za natolik zásadní, že by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval již dříve. Např. v rozsudku ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197, který je dostupný na www.nssoud.cz vyslovil závěr, že: „*Žalobu je třeba posuzovat pro účely určení žalobního typu (§ 79 a § 82 s. ř. s.) podle jejího obsahu, a nikoliv podle toho, jak ji žalobce označil; pro soud je přitom závazný její petit.*“. V rozsudku ze dne 4. 5. 2006, č. j. 7 As 11/2005 - 149, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1108/2007, pak vyslovil názor, že: „*Není vyloučeno, aby se žalobce jednou žalobou domáhal přezkumu několika správních rozhodnutí. Jestliže rozhodnutím krajského soudu nebyl vyčerpán celý žalobní petit, neboť nebylo rozhodnuto ve vztahu ke všem správním rozhodnutím, která žalobkyně podanou žalobou napadly, je postup krajského soudu stižen vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“. Vadou řízení před správními soudy v souvislosti s vyloučením resp. spojením věcí ke společnému projednání a rozhodnutí se pak výslovně kasační soud vyslovil v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 Afs 66/2008 - 114, který je dostupný na www.nssoud.cz, když konstatoval, že: „*...správní soud je povinen, než přistoupí k aplikaci ustanovení § 39 s. ř. s., popř. ustanovení § 112 o. s. ř. za použití ustanovení § 64 s. ř. s., uvážit vždy skutkový a právní rámec té které projednávané věci*“. A že: „*Ke spojení se však nehodí věci, kde přezkoumání zákonnosti rozhodnutí v jedné věci vytváří teprve předpoklady pro posouzení zákonnosti rozhodnutí v jiné věci, byť se obě věci týkají týchž účastníků řízení a zdánlivě spolu skutkově souvisejí*“.

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné, a z jakých důvodů považuje zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou, mylnou či vyvrácenou. Zcela pochopitelné je i to, že soudní rozhodnutí nesmí být vnitřně rozporné. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Předestřeným požadavkům přezkoumávaný rozsudek městského soudu dostojí.

Z rozsudku městského soudu je dostatečně zřejmé, jaký vzal za prokázaný skutkový stav věci, jak o něm uvážil po právní stránce, a jaké ve věci aplikoval právní normy (zde konkrétně zákon o správě daní a poplatků a zákon o dani z přidané hodnoty, v kterém je mimo jiné transponována 6 Směrnice Rady). Dostatečně přesně ztotožnil jednotlivé úkony správního orgánu, u kterých stěžovatelka dovozovala, že se jedná o nezákonný zásah a že porušují práva stěžovatelky. Městský soud při tom neshledal, že by tyto úkony byly nezákonným zásahem. Došel k závěru, že žalovaný správní orgán - Finanční úřad pro Prahu-Jižní město byl k činění těchto úkonů oprávněn na základě zákona o správě daní a poplatků a v návaznosti na ustanovení § 101 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty. Mělo tomu tak být z toho důvodu, že na stěžovatelku, jako na právního nástupce zaniklé společnosti G&C PACIFIC, a.s. (dále také „původní společnost“), přešly povinnosti tohoto subjektu. Městský soud se tedy neztotožnil s v žalobě prezentovanými závěry stěžovatelky, že v důsledku přeshraniční fúze a zániku původní společnosti bez likvidace, nastal stav, kdy zahájené řízení o daňových povinnostech tohoto subjektu nelze dokončit se stěžovatelkou v režimu tuzemského práva.

Došel-li tedy městský soud k opačnému právnímu závěru než stěžovatelka, že v projednávané věci bylo třeba vyjít ze zákona o správě daní a poplatků a zákona o dani z přidané hodnoty (tedy nepřijal výklad zastávaný stěžovatelkou o nutnosti aplikovat ze strany daňové správy v dalších řízeních Směrnice Rady č. 77/779/EHS, Nařízení Rady (ES) 1777/2005 ze dne 17. 10. 2005 a Směrnice Rady č. 2006/112/ES), bylo by přepjatým formalismem vyžadovat, aby výslovně ve svém rozsudku uváděl, že uvedené evropské normy není v projednávané věci nutno aplikovat, resp. že je chybný závěr stěžovatelky o exteritoriální působnosti zákona o správě daní a poplatků. Ostatně ani sama stěžovatelka nebyla sto, krom obecné identifikace několika norem evropského práva na poli nepřímých daní, blíže a konkrétně specifikovat, podle jakých konkrétních ustanovení toho kterého předpisu dovozuje, že by měly daňové orgány České republiky v její věci postupovat.

Lze sice přisvědčit stěžovatelce, že se městský soud výslovně nezabýval jí vytýkanou exteritoriální působností zákona o správě daní a poplatků a dovozovanou nutností aplikovat evropské normy. Tato okolnost však ještě sama o sobě nezpůsobuje, že by jeho rozsudek byl nepřezkoumatelný. Je tomu tak proto, že není povinností správního soudu reagovat na každý, leckdy i zcestný argument žalobce, a u těchto vždy jednotlivě a výslovně popírat jejich ratio. Aby bylo možno konstatovat, že rozhodnutí správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, muselo by z něj být zřejmé, že se soud nevypořádal se zásadní právní argumentací k jednotlivému žalobnímu bodu, či tento žalobní bod zcela pominul nebo by z něj nevyplývalo, jak věc po skutkové i právní stránce posoudil. O tento případ však v projednávané věci, jak již bylo shora uvedeno, nešlo.

Nelze tedy dospět k jinému závěru než takovému, že rozsudek městského soudu vyhovuje předestřeným požadavkům na jeho přezkoumatelnost.

Podle stěžovatelky se městský soud dopustil jiné vady řízení tím, že usnesením ze dne 24. 3. 2011, č. j. 11 Ca 142/2010 - 57, vyloučil k samostatnému projednání návrhy stěžovatelky a) na zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16. 9. 2010, č. j. 11915/10-1500-106358, a b) na přiznání odkladného účinku žalobě proti tomuto rozhodnutí.

Rozsudek městského soudu není založen ani na jiné vadě řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu soudního spisu skutečně vyplývá, že městský soud svým usnesením ze dne 24. 3. 2011, č. j. 11 Ca 142/2010 - 57, vyloučil k samostatnému projednání uvedené návrhy stěžovatelky. Takový postup však nelze považovat za jinou vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm d) s. ř. s. Zvolený postup městského soudu byl jednoznačně v souladu se zákonem. Je tomu tak proto, že v řízení o žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s., resp. dle § 87 s. ř. s. lze rozhodovat toliko o nezákonném zásahu, resp. tímto způsobem se lze domáhat jeho zakázání. Postup podle § 87 s. ř. s. ovšem vylučuje, aby v jeho rámci bylo rozhodováno o zákonnosti správního rozhodnutí. K tomuto slouží jiný procesní prostředek - žaloba podle ustanovení § 65 s. ř. s na přezkoumání zákonnosti správních rozhodnutí. Pokud si stěžovatelka nebyla vědoma těchto z pohledu soudního řízení správního zásadních a diametrálních rozdílů při poskytování ochrany účastníkům řízení ve správním soudnictví, bylo zcela oprávněně ze strany městského soudu přistoupeno k vyloučení věci k samostatnému projednání. Nejenže se tedy nejedná o jinou vadu řízení

před městským soudem s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé, jak mylně dovozuje stěžovatelka, ale nejde ani o jinou vadu, která by na zákonnost výroku o věci samé vliv neměla.

Pokud tedy městský soud před vydáním kasační stížností napadeného rozsudku došel k závěru, že se stěžovatelka prostřednictvím žaloby podané podle § 82 a násl. s. ř. s. domáhá nejen ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, ale i přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16. 9. 2010, č. j. 11915/10-1500-106358, a tuto věc, včetně návrhu na přiznání odkladného účinku tomuto rozhodnutí, vyloučil k samostatnému projednání, nejde o jinou vadu řízení, ale o postup, který je zcela v souladu se zákonem i předestřenou judikaturou.

Stěžovatelka v kasační stížnosti městskému soudu vytýká, že pochybil, pokud při svém rozhodování namísto aplikace daňového řádu a evropských právních předpisů posuzoval věc podle zákona o správě daní a poplatků. Tento postup měl být nesprávný z toho důvodu, že stěžovatelka nebyla subjektem podle tuzemského práva a zákon o správě daní a poplatků již nebyl ke dni rozhodování městského soudu právně účinným procesním předpisem, upravujícím správu daní poplatků v tuzemsku.

Rozsudek městského soudu není nezákonný.

Podle ustanovení § 87 odst. 1 s ř. s. soud v řízení o nezákonném zásahu rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání rozsudku. K tomuto dni musí být splněna podmínka, že zásah nebo jeho důsledky trvají, nebo že hrozí opakování zásahu. Tato skutečnost ovšem neznamená, jak zřejmě mylně dovozuje stěžovatelka, že by měl být dovozovaný nezákonný zásah - zákonnost úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím - posuzován podle právního stavu účinného ke dni tohoto soudního rozhodnutí.

Správní soud vychází ze skutkového stavu věci zjištěného ke dni vydání rozsudku (tj. po shromáždění potřebných důkazů). Pokud však posuzuje zákonnost toho kterého úkonu správního orgánu (který není rozhodnutím) označeného žalobcem za nezákonný, musí tak činit (posuzovat jeho nezákonnost) v mezích právních předpisů, které byly účinné ke dni, kdy tato okolnost nastala - tj. ke dni, kdy byl tento úkon učiněn nebo kdy trval. Jinými slovy vyjádřeno, nezákonnost toho kterého úkonu správního orgánu - zde Finančního úřadu pro Prahu - Jižní město - musí být posuzována ve světle právních předpisů účinných ke dni vydání/ učinění tohoto úkonu, byť by tomu tak bylo na základě skutkového stavu (shromážděných důkazů soudem) ke dni vydání soudního rozhodnutí.

Městský soud proto zcela oprávněně posuzoval zákonnost úkonů Finančního úřadu pro Prahu - Jižní město podle právních přepisů (poukazovaného zákona o správě daní a poplatků a zákona o dani z přidané hodnoty), které byly právně účinné ke dni, kdy tento správce daně - stěžovatelkou označené nezákonné úkony - tj. předvolání ze dne 8. 6. 2010, oba popisy doplnění výsledků odvolacích řízení ze dne 7. 4. 2010 a přípis ze dne 7. 6. 2010 učinil, tedy podle právního stavu účinného v ½ roku 2010. Nejvyšší správní soud proto i námitku stěžovatelky o nesprávném právním posouzení její věci, která měla spočívat v aplikaci již neúčinného právního předpisu posoudil jako nedůvodnou. Stejně tak je

neopodstatněná argumentace stěžovatelky, že s ní nebyl správní orgán oprávněn vést daňové řízení z titulu jejího právního nástupnictví po původní společnosti - G&C PACIFIC, a.s. Je tomu tak proto, jak na to ostatně správně poukázal již městský soud, že podle § 57 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků bezvýhradně platí, že daňová povinnost zaniklých právnických osob přechází na jejich právní nástupce. Na tom nic nemění ani okolnost, že právní předchůdce stěžovatelky zanikl, jak uvádí stěžovatelka z titulu „přeshraniční fúze". Podstatná v tomto směru je skutečnost, že původní společnost zanikla a že daňová povinnost vzniklá do okamžiku tohoto zániku přešla na jejího právního nástupce (není tedy podstatná forma, kterou se tak stalo). O tom, že právě stěžovatelka je právním nástupcem zaniklé původní společnosti nebylo ostatně ani mezi účastníky sporu (srov. § 120 odst. 4 o. s. ř ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Pokud se tedy městský soud při svém rozhodování opřel o zákon o správě daní a poplatků (§ 6, § 57 odst. 4) namísto toho, aby aplikoval daňový řád (zákon č. 280/2009 Sb.), nedopustil se nesprávného právního posouzení věci spočívající v aplikaci nesprávného/neúčinného zákona, jak mylně stěžovatelka vytýká městskému soudu. Naopak městský soud na věc aplikoval správný procesní předpis. Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační stížnost stěžovatelky opodstatněnou ani z důvodu podřaditelného ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledal rovněž důvodným návrh stěžovatelky, aby ve smyslu ustanovení § 48 odst. 1 písm. e) s. ř. s. řízení přerušil a požádal Soudní dvůr Evropských společenství o rozhodnutí ohledně stěžovatelkou předestřené otázky. Je tomu tak proto, že podle čl. 234 SES není obligatorní povinností správního soudu (tedy i Nejvyššího správního soudu) položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku. Podle citovaného ustanovení SES je toliko na volní úvaze rozhodujícího soudu, zda takovou otázku vznese, či nikoliv. Kritériem je pouze skutečnost, že se jedná o otázku, v níž má Soudní dvůr pravomoc rozhodovat a skutečnost, zda je to nezbytné k vynesení rozsudku předkládajícího soudu. Tak tomu ale v této věci není. V přezkoumávané věci není nezbytné, aby kasační soud pokládal Soudnímu dvoru předběžnou otázku. Je tomu tak jednak proto, že v projednávané věci jde ryze o výklad tuzemského práva, který neshledává Nejvyšší správní soud jakkoliv sporným a jednak nejde ani o otázku, v níž by měl Soudní dvůr pravomoc rozhodovat.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2011, č. j. 11 A 142/2010 - 76, není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšným žalovaným správním orgánům žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu